

3

Εκδόσεις
δies του μηνός.
Τιμή ἑτησία
Δραχ. 10.

ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ

Έτος διὰ.
Α. ἔαρ.

Τ Ω Ν

ΚΟΙΝΩΦΕΛΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

(ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΒΑΣΙΛ. ΔΙΑΤΑΓΗΝ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑ Δ. ΑΝΣΕΛΜΟΥ.)

ΆΡΙΘ. 10

1837.

(Δεκεμβρίου.)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ. Περί τῶν δήμων Εὐβοίας. — ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΑ. — ΝΟΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ. —
ὈΡΥΚΤΟΛΟΓΙΑ. Περί τοῦ Βηρύλλου. — ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ. Ὁ Λαπερούσιος (Laperouse). —
ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ.

Ἐπαναλαμβάνω τὰς Γεωγραφικὰς παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας κατὰ τὸ 1831 ἤρχισα νὰ ἐκδίδω εἰς τὴν φιλολογικὴν ἐφημερίδα, τὴν ἐπιγραφομένην Ἀθηναῖ ἢ Ἀνάλεκτα κτλ. καὶ ἐκ τῆς ἀνωμαλίας τῶν τότε περιστάσεων ἠναγκάσθην νὰ διζκόψω. Ἄλλ' ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐποθύμησεν ἡ Κυβέρνησις νὰ εἰσάξῃ ὅσον ἔνεστι τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ ὀνόματα εἰς τὰς πόλεις, καὶ δήμους τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτὴν ἄλλα ὀνόματα ἐτέθησαν εὐστόχως, καὶ ἄλλα δὲν ἐφαρμόσθησαν, ὅπου ἔπρεπεν, ὡς μὲ φαίνεται, νομίζω ἀναγκαῖον νὰ ἀρχίσω ἐξ αὐτῶν τούτων τὰς παρατηρήσεις μου, θεμελιούμενος εἰς μαρτυρίας παλαιῶν γεωγράφων καὶ ἄλλων συγγραφέων Ἑλλήνων, ἀναφερόντων τοιαῦτα ὀνόματα, καὶ εἰς ὅσας ἔκαμα ἐπιτοπίους παρατηρήσεις εἰς λέξιψανα ἐρειπίων πόλεων, φρουρίων καὶ ναῶν, καὶ ἔτι εἰς σειρὰς ὀρέων, λιμένας καὶ ποταμούς. ζῆτῶ δὲ συνγνώμην ἀπὸ τοὺς πολυμαθεῖς ἀρχαιολόγους εἰς ὅσα ᾔθελον εὔρη, ὅτι παρεξέτραπην τῆς εὐθείας ὁδοῦ, καὶ ἠπατήθην εἰς τὰς εἰκασίας μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΙΝΙΑΝ.

Περί τῶν δήμων τῆς Εὐβοίας.

§. 1. Δήμος Χαλκιδέων.

Ὅτι ἡ πόλις τῆς Εὐβοίας, ἡ πρὸς τῷ Εὐρίπῳ κειμένη, καθ' ὃ μέρος εἶναι συνεζευγμένη διὰ γεφύρας ἢ νῆσος μετὰ τὴν ἀντιπέραν ἠπειρον τῆς Βοιωτίας.

αι, ὠνόμαζέτο Χαλκίς, καὶ οἱ κατοικοῦντες Χαλκιδαῖς καὶ πρὸ τοῦ Ομήρου σχεδὸν, δὲν εἶναι οὐδὲ μικρὰ ἀμφιβολία, καθ' ὅσον δίνανται νὰ συμπεράνη τις ἀπὸ ὅσα ἀναφέρουν ὅλοι σχεδὸν οἱ παλαιοὶ συγγραφεῖς, δὲν εἶναι ὅμως εὐκόλον νὰ διακρίνη τις ἕως πού ἐξεταίνετο ἡ ὁρθοεσία τοῦ δήμου αὐτοῦ. Ἀπὸ ὅσα ἀναφέρονται εἰς τοὺς παλαιούς, καὶ ἰδίως ἀπὸ ὅσα λέγει ὁ Πλούταρχος, ἡ ἐκ παλαιοτάτων χρόνων ἔρις μεταξὺ Χαλκιδέων καὶ Ἐρετριέων περὶ τοῦ Ἀηλάντου πεδίου δὲν ἐσυγχώρησεν εἰς τοὺς Χαλκιδαῖς νὰ ἔχουν μεγάλην ἔκτασιν ὡς πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἐρετρίας, ἥτις δὲν ἀπέχει περισσύτερον τῶν ἑξ ὠρῶν ἀπὸ τῆν Χαλκίδα, καὶ εἰς τὸ μεταξὺ διάστημα ἔκειτο τὸ πολυθρύλλητον Ἀηλάντον πεδίον, διὰ τοῦ ὁποίου ῥέει ὁ ὁμώνυμος ποταμὸς εἰς τὴν παρακειμένην θάλασσαν. Ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀπὸ τὸν Στράβωνα καὶ ἄλλους συγγραφεῖς μαθητόμεν, ὅτι οἱ Ἐρετριεῖς, ἐν ᾧ ἐξουσίαζον ὅλον τὸ πρὸς νότον μέρος τῆς νήσου μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Κερυστίας Γεραιστοῦ, ἐξέτειναν τὴν ἐξουσίαν των καὶ ἕως εἰς Τήνον, Ἄνδρον, Κέα καὶ ἄλλας νήσους.

Ἡ σειρὰ ὄρους τινός, ἥτις ἀρχεται ἀπὸ βορρᾶν, καὶ διατίμνει κατὰ μήκος τὴν νήσον ὅλην, ὑψουμένη παρὰ τὴν Χαλκίδα καὶ λαμβάνουσα τὸ ὄνομα Δίρρη κατὰ τὸν Εὐριπίδην ἢ Δίρρως, κατὰ τὸν Στέφ. Βυζάντιον καὶ παρὰ τὴν Κάρυστον, ὅπου λαμβάνει τὸ ὄνομα Ὀγη, δὲν ἀφινε πολλὴν ἔκτασιν εἰς τὸν δῆμον αὐτὸν ὡς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, περιοριζόμενον αὐτόθεν ὑπὸ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ὄρους ὡς καὶ ἀπὸ δυσμῶν μετὰ τὴν μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας θάλασσαν.

Πρὸς βορρᾶν μένει εἰσέτι νὰ παρατηρήσωμεν, ἐὰν ἡ ἐξουσία τῶν Χαλκιδέων ὑπερέβαινε τὴν σειρὰν τοῦ ὄρους, τοῦ ἀποτελοῦντος σήμερον τὰ Δερβένια, καὶ ἡ ὑπερκειμένη κοιλιάς, ἡ ὀνομαζομένη σήμερον Κάμπος τοῦ Μαντουδίου ἦτον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Χαλκιδέων, ἢ τῶν Ἰστιαίων, ἄλλου κράτους θεμελιουμένου εἰς τὸ νῦν ὀνομαζόμενον τιμῆμα Ἐρηχωρίου, καὶ ἔχοντος καθέδραν τὸν Ἰσρέιν. Τίποτε δὲν ἀναφέρουσι περὶ αὐτῆς τῆς κοιλιάδος οὔτε ὁ Στράβων, οὔτε ἄλλος κἀνεὶς ἀπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων συγγραφεῖς, καθὼς ἐπαρατήρησα, μίαν μόνην σκέψιν με κίνηει νὰ συμπεράνω ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ ἀναμφισβότως περιείχετο εἰς τὸ κράτος τῶν Ἰστιαίων, τὴν ὁποίαν θέλω ἀναφέρειν, ὅταν ὁμιλήσω περὶ αὐτῶν. Ὄρθως λοιπὸν ὀνομάσθη ὁ δῆμος τῶν κατοικούντων εἰς τὴν εἰρημένην πόλιν δῆμος τῶν Χαλκι-

§. 2. Δήμος Ἀμαρυνθίων.

Κἀνὲν σταθερὸν ὄριον δὲν διαχωρίζει τὴν Χαλκίδα ἀπὸ τὴν Ἐρετριαν, διὰ τοῦτο καὶ ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων κατεσφάζοντο οἱ κάτοικοι τῶν εἰρημένων δύο ἀντιζήλων πόλεων ἢ πεδιάς ὅμως αὕτη προβαίνουσα πρὸς νότον διακόπτεται ἀπὸ σειρὰν ὄρους τέμνουσαν λοξῶς τὴν σειρὰν τοῦ Δίρρως, καὶ ἐκτεινομένην ἕως εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου ἀφινει στενὴν καὶ ἀπόκρημον δίοδον, Κακὴν Σκάλαν ὀνομαζομένην. Εἰς τὴν μεταξὺ Χαλκίδος λοιπὸν καὶ Κακῆς Σκάλας πεδιάδα, ὅπου εὐρίσκονται τὰ ερείπια τῆς παλαιᾶς Ἐρετρίας, ἥτις ἀνοικοδομηθεῖσα μέλει νὰ λάβῃ τὸ παλαιὸν τοῦ δήμου ὄνομα, ὑπάρχει καὶ ἄλλος δῆμος τῶν Ἀμαρυνθίων ὀνομαζόμενος. Ἐὰν παρατηρήσῃ τις τὴν ἐξῆς φράσιν τοῦ Στράβωνος « ταύτης δὲ (τῆς Ἐρετρίας) ἐστὶ κώμη ἡ Ἀμάρυνθος ἀφ' ἑπτὰ σταδίων τοῦ τείχους » καὶ « τὴν δὲ δύναμιν τῶν Ἐρετριέων, ἣν ἔσχον πρότερον, μαρτυρεῖ ἡ πύλη, ἣν ἀνέστησαν ποτὲ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀμαρυνθίας Ἀρτέμιδος » βλέπει, ὅτι εἰς τὰ περίξ τῆς Ἐρετρίας ἦτον καὶ κώμη Ἀμάρυνθος, καὶ κἀὸς Ἀμαρυνθίας Ἀρτέμιδος, ἀλλὰ θεσβιοῦται τὸ πρᾶγμα ἔτι μᾶλλον ἀπὸ τὰ σωζόμενα εἰσέτι λείψανα εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ χωρίου Βάθειας, καθέδρας ἤδη τοῦ δήμου τῶν Ἀμαρυνθίων. Τὰ ερείπια ταῦτα, ἐν οἷς καὶ πολλὰ λευκὰ μάρμαρα, εὐρίσκονται εἰς τὸ παράλιον πῆσιον λόφου τινός, ἔχοντος ερείπιον ἐκκλησίας, ὅπου φαίνεται νὰ ἦτον ὁ ναὸς τῆς Ἀμαρυνθίας Ἀρτέμιδος. Περὶ αὐτῆς τῆς Ἀμαρύνθου, καὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἀναφέρει καὶ ὁ Πausanias εἰς τὰ Ἀττικά, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐτιμοῦσαν Ἀμαρυσίαν Ἄρτεμιν, καὶ ἐπιχειρίζεται νὰ ἐξηγήσῃ πῶθεν ἐδόθη τὸ ὄνομα Ἀμαρυσίας εἰς τὴν ἄνω εἰρημένην θεὰν διὰ τῶν ἐξῆς· « ἔστιν Ἀμάρυνθος Εὐβοία, καὶ γὰρ οἱ ταύτην τιμῶσιν Ἀμαρυσίαν Ἄρτεμιν, ἑορτὴν δὲ καὶ Ἀθηναῖοι τῆς Ἀμαρυσίας ἄγουσιν, οὐδέντι Εὐβοέων ἀρκενέστερον· ταύτη μὲν γενέσθαι τὸ ὄνομα ἐπὶ τούτῳ παρὰ Ἀθωνεῦσιν ἠγοῦμαι. » Ἄλλ' ἐνῶ οἱ δύο οὗτοι συγγραφεῖς συμφωνοῦσιν εἰς τὸ πρᾶγμα, δὲν συμφωνοῦσιν εἰς τὸ ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, τὴν ὁποίαν, ὁ μὲν ὀνομάζει Ἀμαρυνθίαν, ὡς ἀπὸ τῆς Ἀμαρύνθου, ὁ δὲ Ἀμαρυσίαν, καὶ πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἦτον ἐν χορήσει καὶ τὰ δύο ὀνόματα, ὡς πιθανολογεῖται ἀπὸ τὰ περὶ Ἀμαρύνθου ὑπὸ Στεφάνου Βυζαντίου λεγόμενα· « Ἀμάρυνθος (λέγει ὁ συγγραφεὺς οὗτος) νῆσος Εὐβοίας ἀπὸ τίνος κυνηγοῦ τῆς Ἀρτέμιδος Ἀμαρύνθου. τὸ ἐθνικὸν Ἀμαρυνθίος καὶ Ἀμαρυσίος (οὗτω γὰρ Πικυανίας ἐν πρώτῃ) ἀναλογώτερον δὲ μοι δοκεῖ

διὰ τοῦ σ' ἐνταῦθα πρὸς διασάφην τοῦ ἀναφερομένου τεμμηχίου τοῦ Στεφάνου, ἐν ᾧ λέγει τὴν Ἀμύρυνθον νῆσον, πρέπει νὰ προσθέσω, ὅτι πρόκεινται τοῦ λιμένος τῆς Ἐρετρίας τρεῖς νῆσοι, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουσι καὶ τὸν λιμένα, ἐξ ὧν ἡ μεγαλύτερα ὀνομάζεται Ἀμύρυνθος, καὶ ἐξ αὐτῆς διεδόθη καὶ εἰς τὴν κόμην τὸ ὄνομα, καὶ τὸ ἐπίθετον τῆς Ἀμυρυνθίας εἰς τὴν Ἀρτέμιδα.
(Ἀκολουθεῖ)

Περὶ παιδαγωγίας.

Ἀπὸ τὰς πρώτας ἤδη τῆς ζωῆς του στιγμῆς ἀρχίζει τὸ παιδίον νὰ διδάσκηται· πολλάκις μάλιστα καὶ εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς του, ὅπου συνελήφθη εὐρισκόμενον ἔτι, αἰσθάνεται τοὺς πόνους, ἀπὸ τοῦ, ὁποῖους θέλει βασιανίζεσθαι εἰς τὸ μέλλον καὶ μανθάνει νὰ διακρίνη τὴν κατάστασιν τῆς υγείας ἀπὸ τὴν ἀβρῶσιαν. Κατ' ὀλίγον δ' ἔπειτα καὶ ἀλληλοδιαδόχως ἀνοίγονται ὕλαι αἱ θύραι τῶν αἰσθητηρίων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐμβαίνουν εἰς τὸν νοῦν τῶν πραγμάτων αἱ γνώσεις.

Ὅλα τότε τῆς αἰσθήσεως τὰ ἀντικείμενα συνωθείζονται παμπληθῶς εἰς αὐτὰς τὰς εἰσόδους καὶ ἐντυποῦσι πλῆθος ἰδεῶν εἰς τὴν μνήμην του. Ἡ γεῦσις, ἄρα, ἡ ἀκοή, ἡ ὄσφρησις, ἡ ἀφή καὶ ἡ ὄρασις εἶναι κυρίως οἱ πρῶτοι τοῦ ἀνθρώπου διδάσκαλοι. Ἡ δὲ διαφορὰ τῆς ἀνατροφῆς προέρχεται ἴσως καὶ ἀπὸ ἄλλας αἰτίας, ὅχι ὅμως βέβαια ὀλιγότερον καὶ ἀπὸ τὴν διαφορὰν τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα προσβάλλουσι τὰς αἰσθήσεις.

Ἄλλ' ἡ διδασκαλία αὕτη δὲν εἶναι πάντοτε ἀσφαλῆς καὶ ἀπαιτεῖ πολλάκις διόρθωσιν. Ὁ τετράγωνος π. χ. πύργος μοι φαίνεται μακρόθεν στρογγύλος· πρέπει κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν νὰ πιστεύσω ἀνεξέταστος τὴν μαρτυρίαν τῶν ὀφθαλμῶν μου; ἀλλ' αἱ ἀντανακλώμεναι ἢ μᾶλλον προερχόμεναι ἀπὸ τὸν πύργον ἀκτῖνες συγχέονται εἰς αὐτοῦ καὶ μοι τὸν παριστάνουσιν εἰς ἄλλο σχῆμα ἀληθῶς ἀνύπαρκτον. Εἶναι ἀναγκαῖα ἄρα πολλάκις ἡ βοήθεια καὶ ἄλλων αἰσθήσεων εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεώς τινος πράγματος, ἂν θέλωμεν νὰ ἔχωμεν αὐτοῦ καθαρὰν ἰδέαν.

Ἀνάλογον ἔργον γενικῶς ἀναπληροῖ ἡ διδασκαλία εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδίων· ἐπειδὴ χρεωστεῖ ὅχι μόνον νέας ἰδέας νὰ ἐντυπώσῃ, ἀλλὰ καὶ τὰς ὑπαρχούσας ἤδη εἰς τὸ πνεῦμα ὀρθότερας νὰ καταστήσῃ.

Εἰν τοσοῦτω τὸ παιδίον ἀξάνει καὶ περιπατεῖ μόνον· πίπτει δὲ ὧδε κακεῖσε συχνάκις καὶ κυλιόμενον μανθάνει ἐκ πείρας νὰ κρατῇ εἰς ἰσοσταθμίαν

τὸ σώμα του, καὶ νὰ στηρίξῃ ἀσφαλῶς τὰ σκέλη. Ὅσον ποιεῖ ὅταν προσκόπη, τόσω διδάσκειται πλείοτερον, καὶ γίνεται ἐπιτήδειον καὶ προσεκτικὸν εἰς τὸ βᾶδισμα, ὥστε καταντᾷ μὲ τὸν καιρὸν νὰ διατρέχῃ ἀκινδύνως μακρῶν τύπων, νὰ εἰσχωρῇ ἀρόδως εἰς πυκνὰ δάση, νὰ περᾷ τολμηρῶς βαθεῖς ποταμούς καὶ νὰ ὑπερπηδᾷ ἐπιδεξίως πρῶτον μὲν στενὰ αὐλάκια, μετὰ δὲ ταῦτα καὶ ἀριετὰ πλατεῖας τάφρους καὶ διώρυγας.

Ἰποθέτω ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν μία πέτρα ἀποσπασμένη ἀπὸ τῆς πλάγιας τῆς διώρυγος καὶ τῆς τάφρου πίπτει εἰς τὸ διαβρῆν ὕδωρ καὶ βυβίζεται εἰς αὐτὸ ἀμέσως, οὔτε φαίνεται πλέον, ἐνῶ κομμάτιον ξύλου τοῦ αὐτοῦ ἢ καὶ μεγαλύτερου μεγέθους ἐπιπολάζει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἰδοὺ ἀμέσως τὸ παιδίον λαμβάνει ἰδέαν τῆς ἐιδικῆς βαρύτητος τῶν σωμάτων. Ὅποια εὐτυχία! ἂν εἶχε πλησίον του ἔμπειρον καὶ νοήμονα διδάσκαλον διὰ νὰ ἐξηγήσῃ ἐγκαίρως τὸ φαινόμενον τοῦτο ποτὲ βέβαια δὲν ἤθελε πλέον ἐξαιρεθῆ ἀπὸ τὴν φαντασίαν του.

Ἄλλ' ἂν τὸ ξύλον καὶ ἡ πέτρα πέσωσι κατὰ τύχην εἰς τοὺς πόδας του, δὲν θέλει μάθει καὶ τὴν σκληρότητα τῆς δευτέρας, καὶ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ πρώτου καὶ ἄλλα ὅμοια; Τέλος ἂν ῥίψῃ αὐτὴν ἢ ἐκείνο εἰς σταμνία ἢ εἰς τὸν κορμὸν δένδρων δὲν θέλει ἰδεῖ ὁμοίως ὅτι τινὰ σώματα συντρίβονται, ἐνῶ παρὰ τοῦτο ἄλλα ἀνθίστανται εἰς τὰ κτυπήματα;

Ἄλλ' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν συμπίπτει νὰ ἔχωσι τοιοῦτους διδασκάλους εἰς τὴν πρώτην ἡλικίαν των, ἐπειδὴ δὲν εὐρίσκονται ποτὲ εἰς τὰς αὐτὰς ἢ ἀναλόγους περιστάσεις· πρόσθε δὲ ὅτι εὐρίσκονται καὶ διαφορετικῶς πολλάκις ὀργανισμένοι, ὅτι τὰ αὐτὰ ἀντικείμενα δὲν ἀφίγουσιν εἰς τὸν νοῦν των τὰς αὐτὰς ἐντυπώσεις καὶ θέλει πληρορροηθῆ τότε διατὶ διαφέρουσι τόσον οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἐπειδὴ αἱ ὀλίγαι αὐταὶ ἐνίοτε διαφοραὶ φέρουσι μεγάλην διαφορὰν δι' ὅλου τοῦ βίου εἰς ὅλον τὸν τρόπον τοῦ συλλογίζεσθαι.

Ἐπειτα εἶναι τινες στιγμῆς ἡσυχίας, ὅτε ἡ ψυχὴ, ὡς διαυγὲς καὶ ὁμαλὸν ποτάμιον, δὲν θολοῦται ἀπὸ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν τῶν παθῶν, τὰ ἀντικείμενα τότε, ὅσα κατὰ τύχην ἀπαντῶμεν, ἀφραπάζουσι πλείοτερον τὴν προσοχὴν μας, τὰ ἐξετάζομεν κατὰ διαφόρους ὁράσεις καὶ λαμβάνομεν καθαρωτέραν αὐτῶν καὶ διακριστέραν ἐνταυτῷ ἰδέαν.

Αἱ τυχῆραὶ δὲ αὐταὶ συμπτώσεις συμβαίνουν πολλάκις· π. χ. τὸ παιδίον ἔσφαλε καὶ ὁ παιδαγωγὸς ἢ ἡ μήτηρ χάριν ποινῆς τὸ ἐκλείσεν εἰς θάλαμον. Τὶ ἔχει ἐκεῖ νὰ πράξῃ εὐρισκόμενον μόνον; Ἄν ἰδῇ ἄνθη εἰς τὰς

γαστρὰς τῶν παραθυρίων, τὰ κόπτει, ἐξετάζει τὰ χρώματα, παρατηρεῖ τὴν λεπτὴν παραλλαγὴν καὶ τὸ σχῆμά των ὥστε, ἡ ἀργία αὕτη ἐξασκεῖ τὴν ὄρασιν. Διατὶ ἄρα γε ὁ τυφλὸς ἔχει τὴν ἀκοὴν καὶ τὴν ἀφὴν ὀξυτέρως παρὰ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους; Ὀλίγοι ἴσως εἰς τὰς Ἀθήνας ἔτυχε νὰ μὴ γνωρίσωσιν ἐκ φήμης νέον τινὰ Ὀλλανδὸν τυφλὸν ἐκ γενετῆς, τοῦ ὁποίου ἡ περὶ τὴν μουσικὴν δεινότης παίζοντος εἴτε αὐλὸν εἴτε κύμβαλον εἴτε ἄλλο ὄργανον φέρει εἰς ἔκπληξιν τοὺς ἀκούοντας. Οἱ τοιοῦτοι τυφλοὶ διακρίνουσι καὶ τὰ χρώματα μὲ μόνην τὴν ἀφὴν, περιπατοῦσιν ὡς ὑπνοβάται, εἰς ἐλικοειδεῖς ἢ κατελιημένους ἀπὸ διάφορα ἐπιπλά τύπους, χωρὶς νὰ προσκόψωσι, καὶ ἐργάζονται διάφορα τεχνικὰ ἔργα θαυμασίου τελειότητος. Ἐπειδὴ δὲ αὗται δὲν ἀντιπερισπῶνται ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τοῦ φωτός καὶ συγκεντρωμένους ἤδη ὅλος εἰς ἑαυτὸν σπουδάζει νὰ ἀναπληρώσῃ κατ' ἄλλον τρόπον τὴν ἔλλειψιν τῆς ὀράσεως καὶ νὰ τελειοποιήσῃ τὰς λειπομένας αἰσθήσεις του.

Εἰς τοιαύτας μάλιστα περιστάσεις κρίνεται πολλάκις ἡ ἔμφυτος κλίσις τοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον μέλλει ποτε νὰ κατασταθῇ ἔνδοξος ζωγράφος.

Τὸ παιδίον ἄρα, τοῦ ὁποίου ἡ μάθησις περιορίζεται εἰς μόνην τῆς τροφῆς καὶ τοῦ κρονολόγου πολλάκις, ἢ τοῦλάχιστον σχολαστικῶν διδασκάλου τὰ ξηρὰ μαθήματα, τὸ ὅποιον δὲν ἀλλάσσει, οὕτως εἰπεῖν, συγχάκις σκιηῶς καὶ δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς του διάφορα πράγματα, οὔτε φέρεται εἰς διαφόρους τόπους, θέλει κατασταθῇ ὁ εὐχέστατος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου καὶ ψιττακὸς λεζειδίων καταγέλαστος.

Ἢ πότων ἔχει ἀνάγκην ἢ πεφροντισμένη καὶ τελειοφόρος ἀνατροφή! Κοινωνῶς νομίζομεν ὅτι εἶναι ἀδιάφορον νὰ ἐμπιστευθῶμεν τὸ παιδίον εἰς ταύτην ἢ εἰς ἐκείνην τὴν τροφὴν· ἀλλ' εἰς τὴν Ἑλλάδα ἄλλοτε δὲν ἐφρόνουν οὕτως· ἐπειδὴ μανθάνομεν ὅτι ἐτίμων πολὺ κατὰ τοῦτο τὰς Σπαρτιάτιδας. Τῶν ὄντι, λέγει ὁ Πλούταρχος, ἂν ὁ ὑπομάζιος ἤδη Σπαρτιάτης δὲν κλαυθμυρίζῃ, ἂν ἀνέχηται τοὺς πόνους καρτερικῶς, ἂν φαίνεται ἄτρομος, ἢ τροφὸς μόνη τὸν κατέστησε τοιοῦτον.

Ἀλλὰ δεδύσθωσαν δύο παιδία ἀναθραμμένα ἀπὸ νέον τινὰ Σπαρτιάτιδα πιστεύομεν ὅτι θέλουσιν ἀποβῆ ὅμοιοι κατὰ πάντα ἄνδρες οἱ μικροὶ οὗτοι ἄνθρωποι; Ἀλλὰ θέλουσιν ἔχει τὴν αὐτὴν περὶ αὐτῶν φροντίδα, τὴν αὐτὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην οἱ γονεῖς, τὴν αὐτὴν δὲ ἐπιμέλειαν οἱ ὑπηρέται; Ὁ τρόπος τοῦ διδασκάλου πρὸς τοῦτον ἢ πρὸς ἐκεῖνον δὲν θέλει ἄρα γε φέρει καὶ αὐτὸς κἀνὲν ἀποτέλεσμα; Τέλος εἰς τὸ στάδιον τῶν τεχνῶν, τῶν ἐπιστη-

μῶν καὶ τῶν λόγων, τὸ ὅποιον ἰσοταχῶς διατρέχουσιν, ἂν ὁ εἰς ἀρρώσῃσῃ, καὶ προχωρήσῃ ὁ ἕτερος, ἡ σπουδὴ θέλει καταντήσῃ μισητὴ εἰς ἐκεῖνον, καὶ ἀπηλπισμένους νὰ εὐδοκιμήσῃ θέλει παύσει ἴσως πλέον νὰ καταγίνηται.

Ἡ ἄμιλλα γεννᾷ τὰ μεγάλα πνεύματα, ἡ δὲ καλὴ ἀνατροφή ἢ παιδαγωγία συνίσταται κυρίως εἰς τὴν τέχνην ἢ τὴν γνῶσιν τῶν τρόπων, οἱ ὁποῖοι διεγείρουσι τὴν ἄμιλλαν.

Εἰς τὰ παιδία ἡ διαφορὰ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ χαρακτῆρος δὲν εἶναι πολλάκις τύσον ἐπαισθητῆ, ἐπειδὴ ἔχοντα τὰς αὐτὰς ἀσχολίας, ὑποκείμενα δὲ εἰς τὴν αὐτὴν πειθαρχίαν, φαίνονται σχεδὸν ὅμοια, ὥσε το σπέρμα τῆς φυσικῆς των διαφορᾶς μόλις ἐλαστάνει εἰς τὰ σχολεῖα· ἐκεῖ δύο παιδία ὁμοιάζουσι μὲ δύο ἀνθρώπους καθημένους ἀντινώτους εἰς τὸν αὐτὸν λόφον. Ἀλλ' ἂν σηκωθῶσι διὰ νὰ λάβωσι καθεὶς τὴν διεύθυνσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται, τότε θέλουσι μακρυνθῆ ἀνεπαισθητῶς καὶ θέλει χάσει ὁ εἰς τὸν ἕτερον ἀπὸ τὰ ὁμιήματα, ἐκτὸς μόνον ἐὰν κἀνὲν περιστατικῶν τοὺς φέρῃ νὰ συναπαντηθῶσι ἐκ νέου.

Τοῦτο συμβαίνει ἀπαράλλακτα εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐπειδὴ μετὰ τὸ τέλος τῶν διδασκαλικῶν μαθημάτων ἀρχίζει ἡ βιωτικὴ καὶ ἀληθὴς μάθησις τοῦ ἀνθρώπου, διαφέρουσα κατὰ τὸ πλῆθος τῶν περιστάσεων.

Θέλομεν παρασῆσαι κατόπιν πύσον ἡ πατρικὴ διοίκησις τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῶν καὶ φιλομαέσου Βασιλέως, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας ἐμπιστεύθη ἡ θεῖα πρόνοια τῆς Ἑλλάδος τὸ μέλλον ἔπραξε μέχρι τοῦδε καὶ ἀενάως πράττει διὰ τὴν ἐθνικὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἀναμόρφωσιν.

Διδάσκαλος δὲ τότε γίνεταί αὐτῇ ἡ διοίκησις, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ζῆ, καὶ τὰ ἦθη, τὰ ὅποια αὕτη διδαι εἰς τὰ ἔθνη, πρόσθετος ὅμως καὶ τὴν ὁποίαν κατέχει ἐν μέσῳ τῆς πολιτικῆς κοινωνίας θέσιν, τὴν κατάστασιν τοῦ πλούτου ἢ τῆς πενίας, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειται, τὰς σιναναστροφὰς, τὰς ὁποίας συγχάζει, τέλος πάντων τοὺς φίλους, καὶ τὰς ἀναγνώσεις του.

Ἀλλὰ κατὰ τύχην σχεδὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περιπίπτει εἰς τὴν συναναστροφὴν, κατὰ τύχην συνάπτει φιλίαν, κατὰ τύχην δὲ καὶ ἀναγινώσκει, ὥσε ὁ ἄνθρωπος εἰδοποιεῖται διαφόρος.

Οἱ Σαβαυδιανοὶ εἴτε κοινῶς Σαβογιάρδοι λεγόμενοι ἔχουσι σχεδὸν πάντοτε τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα εἰς πολλὰ πράγματα, διότι εὐρίσκονται εἰς ἀνάλογους περιστάσεις ὅλοι, λαμβάνουσι δὲ καὶ ἀνατροφὴν ἀνάλογον· ὅλοι τῶ ὄντι εἶναι ὁδοπόροι, ἐπειδὴ ἔχουσι χρεῖαν χρημάτων, τὰ ὅποια δὲν εὐρίσκονται εἰς τὸν τόπον των· ὅλοι εἶναι οἰεργοί, ἐπειδὴ γινῶνται πτωχοί, καὶ

ἀποθησκόσσι τῆς πείνας εἰς τὴν ξένην γῆν, ἃν δὲν ἐργάζονται· ὅλοι εἶναι πιστοὶ καὶ δραστήριοι, ἐπειδὴ ἃν δὲν ἔχωσι τὴν ἀρετὰς ταύτας κἀνεὶς δὲν τοὺς προτιμᾷ βέβαια ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς· ὅλοι εἶναι οἰκονόμοι, ἐπειδὴ ἀναχωροῦντες ἀπὸ τὴν πατρίδα των ἀποροὶ καὶ πτωχοὶ ἔχουσιν ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψωσι πλούσιοι.

Ἄλλ' ἃν θέλωμεν νὰ ἐμπνεύσωμεν τὰς ἀρετὰς τοῦ Σαβαυδανοῦ εἰς τινα νέον τί ἄρα γε πρέπει νὰ πράξωμεν; Νὰ τὸν βάλωμεν βέβαια εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις, νὰ παραδώσωμεν τὴν ἀνατροπὴν του εἰς τὴν δυστυλίαν, ἐπειδὴ ἡ χρεία καὶ ἡ ἀνάγκη εἶναι οἱ μόνοι διδάσκαλοι, τῶν ὁποίων ἀκούομεν εὐκολώτερον τὰ μαθήματα, καὶ ἀκολουθοῦμεν τὰς συμβουλὰς.

Ἡ τύχη ἄρα συνεργεῖ πάμπολυ εἰς τὴν καλὴν ἀνατροπὴν τῶν ἀνθρώπων· αὐτὴ δὲ γίνεται πολλάκις αἰτία τῆς παιδείας καὶ τῆς δόξης των. Ἄν ἐκ τῶν εἰρημένων τοῦτο δὲν ἀπεδείχθη ἱκανῶς, θέλωμεν ἐπιχειρήσει νὰ φέρωμεν ἄλλοτε ἰσορικὰ παραδείγματα καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θέλωμεν καταπέσει.

(3.)

Περὶ Νομοδιδασκαλίας.

Ὅσάκις εὐρίσκωμεν εἰς λαμπρὰ συγγράμματα σοφῶν ἀδελφῶν σοφὰς γνώμας, εἶναι θρασὺ καὶ προπετὲς τὸ ν' ἀποπειρῶμεθα ἡμεῖς τὴν ἀνασκευὴν των διὰ νὰ ἐπιδεικνύωμεν δῆθεν ἑμαυτοὺς σοφωτέρους. Ἄλλ' ἰσάκις πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐπίσης τῆς ἐπιδείξεως, οἰκιοποιούμεθα ξένας γνώσεις καὶ θέλωμεν νὰ τὰς παραστήσωμεν εἰς τὸ κοινὸν ὡς ἰδίαις, προδίδομεν αὐτὴν τὴν συνειδήσιν μας, καὶ πράττομεν τὴν πλέον ἄτιμον καὶ ἐπονείδιστον πράξιν.

Μὲ ταῦτα προϊμίζοντες τὴν μετάφρασιν τῆς ἀκολουθοῦσας διδασκαλίας τοῦ περιφήμου Δουπὲν, εὐχόμεθα τὰ ὀλίγα νὰ συντελέσουν ὑπὲρ πολλά.

» Ὁ καθηγητὴς, ὅστις θέλει νὰ διδάξῃ μὲ τὸν τρόπον καθαρὸν καὶ σαφῆ, χρε-

» ωστὲ νὰ προσδιορίσῃ ἀκριβῶς τὰ ἀντικείμενα περὶ τῶν ὁποίων θὰ δι-

» δάξῃ· νὰ τὰ διαιρέσῃ μὲ τὸν φυσικώτερον τρόπον· νὰ ἐξηγήσῃ σαφῶς

» τὰς τεχνικὰς λέξεις, νὰ σαφηνίσῃ τὰ γενικὰ ἀξιώματα τῆς ἐπιστήμης

» τοῦ δικαίου, δι' ὀλίγων μὲν παραδειγμάτων, ἀλλὰ καταληπτῶν διὰ

» τὴν ὀρθότητα καὶ ἀκρίθειάν των, εὐρέστων διὰ τὴν κομψότητά των

» καὶ ἐπισημῶν διὰ τὸ προσφεῖς καὶ κατάλληλον αὐτῶν· νὰ πληροφορη-

» ται διὰ τῶν ἐξετάσεων ἂν οἱ μαθηταὶ τὸν ἐνόησαν καλῶς· νὰ ἀποφεύ-

» γῃ τὴν ἐπισώρευσιν τῶν παρενθέσεων· νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὰ μαθήματα

» τὰς παραβάσεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι εἶναι πολλὰ λεπταί, ἢ ὅπως ἐπιση-

» μονικαί, καὶ αἱ ὁποῖαι δύνανται μεταξὺ καθηγητῶν νὰ φέρουν κἀποιοὶ

» ὄφελος, ἀλλὰ μεταξὺ ἀρχαρίων δὲν ὠφελοῦν παντελῶς, ἢ πολλὰ ὀλίγον·

» νὰ προφυλάττεται ἐξαίρετως ἀπὸ τοῦ νὰ μεταχειρίζεται κοινὰς καὶ γε-

» λωδῆς ἐκφράσεις, οἵτινες κοινοῦν τὸν γέλωτα τῶν μαθητῶν, ἀντὶ τοῦ

» χρεωστομένου σέβας εἰς τὴν καθέδραν. »

(15)

ΟΡΥΚΤΟΛΟΓΙΑ.

Περὶ τοῦ Βηρύλλου (Béril λίθος πολύτιμος.)

Οἱ λιθοτόμοι κατακόπτουν σχεδὸν τὸν Βηρύλλον ὡς τὸν ἀδάμαντα, καὶ οἱ χρυσοχόοι καθωραῖζοιμεν τοῦτον τῶν χειρῶν των τὰ ἔργα. Ὁ λίθος οὗτος διαιρεῖται εἰς δύο εἴδη· εἰς Βηρύλλον (κυανοπρασινοειδῆ καὶ εἰς Σμάραγδον. Τὸ χρῶμα τοῦ πρώτου εἶναι πράσινον μὲ ζωηρὸν πρᾶσινοκυανοῦν, πρᾶσινοκίτρινον καὶ χρώματος μέλιτος. Ἐξώρυσαν τὸν λίθον τοῦτον ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Κίνας, τῆς Σιθηρίας, ἀπὸ τὰ Οὐραλικὰ ὄρη καὶ ἀπὸ τὰ ὄρη τῆς Σαξωνίας καὶ Βρασιλίας· ἀνεκάλυψαν τοιοῦτου εἶδους λίθου καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν πλησίον τῆς Λιμόγης (Limoges), τῆς Ἀυτῦνης (Autun) καὶ τῆς Νάντης.

Τὸ πράσινον χρῶμα, τὸ ζωηρότερον καὶ τὸ καθαρότερον εἶναι ὁ χαρακτήρ τοῦ σμαραγδώδους Βηρύλλου· ὁ σμάραγδος εἶναι σκληρότερος τοῦ κυανοπρασινοειδοῦς· τὰ τεμάχια τοῦ πρώτου εἶναι ὀλίγου λόγου ἄξια ἐνῶ τοῦ δευτέρου ἀποτελοῦν συνεχῶς μεγάλους ὄγκους ἀτελῶν σωματίων.

Τὸ Περὶ εἶναι τύπος, ὅστις παράγει κατὰ τὸ παρὸν τοὺς σμαραγδαίους τῆς καλλιτέρας ποιότητος. Ὁ ἀρχαιότερος τοῦ ὄρυκτοῦ τούτου ὑπόνομος εἶναι ὁ τοῦ Μαύτα, ὅστις ἐξαντλήθη ἤδη· ὑπάρχει τοιοῦτος εἰς τὴν Κοιλιάδα τῆς Τούγκας (Tunca) πλησίον τοῦ Σάντα-φέ, (Santa-Fé). Ἐξορύττον ὁμοίως τοιοῦτον εἰς τὴν Ἀσίαν, τὴν νῆσον Καϊλάν, τὴν ἄνω Αἴγυπτον καὶ εἰς τὰ ὄρη τῆς Αἰθιοπίας. Εὐρίσκει τις ὡσαύτως τοιαύτης φύσεως λίθους εἰς τὰς ἀγόνους μεταλλικὰς φλέβας ἢ εἰς τὰ κοιλιώματα ἐν τῇ μέσῃ τῶν κοκκοδῶν λίθων (granites). Ὅταν οἱ σμαραγδοὶ εἶναι χρώματος πρᾶσινοῦ ζωηροῦ καὶ ὠραίου διαφανοῦς, τότε εἶναι ἀκριβιώτεροι.

(12)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Ὁ Λαπερούσιος (La-Pérouse).

Οὐδενὸς μεταξὺ τῶν διερευνησάντων τὴν γῆινον σφίραν θλασσοπόρων

τὸ ὄνομα τοσοῦτον δημοτικὸν δὲν εἶναι ὡς τὸ τοῦ Λαπερουσίου. Ἴσως πρό-
πει ν' ἀποδώσῃ τις τὸ πλείστον μέρος τῆς διακεκριμένης αὐτῆς εὐκλεί-
ας του, εἰς τὸ ὀλίθριον τέμμα τὸ ὁποῖον ἡ ἐκστρατεία του ἔλαβε. Μεγάλα
συμβάντα εἰς ὀλίγον διάστημα χρόνου τὴν γῆμην τινὸς ὑπερψοῦσι, δίδον-
τα πολλάκις εἰς αὐτὸν μεγαλητέραν δόξαν, παρ' ὅ,τι μακρὰ πείρα ὠραίων
πράξεων ἐστεμμένων ὄλων μὲ ἐπιτυχίαν δύναται νὰ τῷ χορηγήσῃ.

Εἰς διάστημα τριάκοντα ἐτῶν εἰρίσκειτο κεκαλυμμένον τὸ μυστήριον
τῆς τύχης τοῦ Λαπερουσίου, καὶ ἂν ἦναι γνωστοὶ σήμερον οἱ λαοὶ οἵτινες
ἔγιναν μάρτυρες τῆς τρικυμίας του, ἂν διερευνήσαν αἱ ὑφαλοὶ ὅπου κείν-
ται τὰ τελευταῖα τῶν πλοίων του λείψανα, ὑπάρχουσιν ἀκόμη μ' ὄλα
ταῦτα θλιβερά ἀμφιβολία περὶ τῆς τύχης ἐκείνων οἵτινες διέφυγον τὴν
καταστροφήν, περὶ τῶν λεπτομερειῶν τοῦ θανάτου των, ἴσως δὲ καὶ περὶ
τῆς ὑπάρξεως τινῶν ἐξ αὐτῶν.

Ὁ Λαπερούσιος εἶχεν εἰσελθῆ πολλὰ νέος εἰς τὸ βασιλικὸν τῆς Γαλλίας
ναυτικόν, εἶχε παρευρεθῆ εἰς διαφόρους ναυμαχίας, εἶχε λάθει εἰς πολλὰς
ἐξ αὐτῶν μέρους ἐνδιζόν ἐπὶ τῶν πλοίων τὰ ὅποια ἐδιοικεῖ, καὶ εἶχε συν-
αριθμηθῆ μεταξὺ τῶν πλέον διακεκριμένων ἀξιωματικῶν, τοῦ ναυτικοῦ
ἐκπληρώσας ἐπιτυχῶς καὶ φιλανθρωπῶς τραχεῖαν τινα ἀλλὰ σημαντικὴν
ἀποστολήν τὸ νὰ καταστρέψῃ δηλ. τὰ ἐν τῷ κόλπῳ Οὐδσῶν (Hudson)
Ἀγγλικὰ καταστήματα. Ὁ Λαπερούσιος ἦναι μὲ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ἐπι-
δεξιότητα, τῶν ὁποίων εἶχεν ἤδη δώσει τσαυτὰ δείγματα, τὸ πολύτιμον
πλεονέκτημα τοῦ ὅτι ἔπλευσεν εἰς ὄλας τοῦ κόσμου τὰς θαλάσσας τῶσον
ἐν καιρῷ πολέμου καθὼς καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν 1774
μέχρι τῆς τῶν 1778. Ἐκ τῶν προτερημάτων του αὐτῶν προτραπείς ὁ Λου-
δοβίκος δέκατος ἕκτος τῆς Γαλλίας τὸν διώρισεν ἀρχηγὸν μιᾶς ἐκστρατείας
ἀνακαλύψεων.

Ὁ Λουδοβίκος δέκατος ἕκτος ἠγάπη πολλὰ τὰς γεωγραφικὰς ἐπιστήμας
βοηθούμενος παρὰ τοῦ σοφοῦ Φλειωρίου (Fleurien) συνέταξεν ὁ ἴδιος τὰς
ὁδηγίας καθ' αἶς ὠρεῖται ὁ Λαπερούσιος νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ τελειοποιήσῃ
τοῦ Κῶκ τὰς ἐργασίας. Αἱ ὁδηγίαι αὗται αἱ τοσοῦτον ἄλλως ἀξιοσημειώ-
τοι ὡς πρὸς τὸ ὑδρογραφικὸν αὐτῶν μέρος εἶναι ἔτι μᾶλλον ἐπαινεταὶ διὰ
τὰς ἐν αὐταῖς ἐκφραζομένας ἀρχὰς φιλανθρωπίας.

« Ὁ κύριος Λαπερούσιος, εἶναι γεγραμμένον εἰς αὐτὰς, θέλει μεταχειρι-
» σθῆ μετὰ προσπαθείας καὶ ζήλου ὄλα τὰ μέσα ὅσα δύναται νὰ βελτιώ-
» σωσι τὴν γῆσιν τῶν λαῶν τοὺς ὁποίους θέλει ἐπισκεφθῆ, χορηγῶν εἰς τὸν

» τόπον αὐτῶν, τὰ ὄσπρια, τοὺς καρποὺς, καὶ τὰ ἐπωφελῆ δένδρα τῆς Εὐ-
» ρώπης, καὶ διδάσκων αὐτοῖς τὸν τρόπον τοῦ σπείρειν καὶ καλλιεργεῖν
» ταῦτα καθὼς καὶ τὴν χρῆσιν τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ κάμνωσι τῶν δώρων
» τούτων τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον εἶναι τὸ νὰ πολλαπλασιασθῶσιν εἰς
» τὴν γῆν των προϊόντα, ἀναγκαῖα εἰς λαοὺς λαμβάνοντας ὄλην σχεδὸν τὴν
» τροφήντων ἐκ τῆς γῆς.

« Ἄν περιστάσεις, αἵτινες εἰς τοσοῦτον μακρὰν ἐκστρατείαν πρέπει νὰ
» προβλέπωνται, ἤθελον ποτὲ ὑποχρεώσαι τὸν κύριον Λαπερούσιον νὰ κάμη
» χρῆσιν τῆς ὑπεροχῆς τῶν ὀπλων του κατὰ τῶν ὀπλων λαῶν ἀγρίων,
» διὰ νὰ προμηθευθῆ διὰ τῆς εἰας τὰ πρὸς ζωὴν ἀναγκαῖα, ὡς τρόφιμα,
» ζύλα, ὕδωρ κτλ. δὲν θέλει μεταχειρίζεσθαι τὴν δύναμιν, εἰμὴ μετὰ τῆς
» μεγαλητέρας μετριότητος, καὶ θέλει αὐστηρῶς τιμωρεῖ ἐκείνους ἐκ τῶν
» ἀνθρώπων αὐτοῦ οἵτινες ἤθελον ὑπερβῆ τὰς διαταγὰς του. »

« Ὁ βασιλεὺς ἤθελε θεωρήσει τὴν ἐκστρατείαν ὡς εὐτυχῶς ἐπιτυχούσαν
» ἂν ἤθελεν εἶσθαι δυνατὸν νὰ περαιωθῆ χωρὶς, οὐδὲ ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου
» τὴν ἀπώλειαν. »

Ἄλλ' ἡ τελευταῖα αὕτη εὐχὴ δὲν ἐμῆλλε παντελῶς νὰ ἐκπληρωθῆ.

Δύω φεργάται ἡ Βουσόλη (Boussole) καὶ ἡ Ἀστρολάβη (Astrolabe)
παρεδόθησαν εἰς τὸν Λαπερούσιον, ἀξιωματικοὶ ἐκλεκτοὶ, ἄνδρες πολυμα-
θεῖς καὶ ζωγράφου διακεκριμένοι, μηχανικοὶ, Ἀστρονόμοι, φυσικοὶ, φυσιο-
ολόγοι, βοτανισαί, ἱατροὶ, ἰχθυογράφοι, ὠρολογιοποιοὶ καὶ διάφοροι ἄλλοι
ἐκατὸν τριάκοντα δύω τὸν ἀριθμὸν ἐπεβιβάσθησαν ἐν αὐταῖς.

Ὁ Λαπερούσιος ἀνεχώρησεν ἐκ Βρέστης (Breste) τὴν 1 Αὐγούστου 1785·
διερευνήσας γεωγραφικὰς τινὰς τοπθεσίας εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν
καὶ διατρίψας ὀλίγον καιρὸν εἰς τὰς νήσους Σανδουίχ (Sandwich) πρὸς
τὴν μεσημβρινὴν θάλασσαν κειμένας, μετέβη εἰς τὴν βορειοδυτικὴν παρα-
λίαν τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ μέρος τοῦτο ἦτον ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια ἐμῆλλε με-
τὰ τῆς μεγαλητέρας σπουδῆς νὰ ἐξετάσῃ τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον ὁ Κῶκ
ἀπεβλήθη πάντοτε ἐκείθεν, ἐκ τῶν σφοδρῶτατων ἀνέμων καὶ τῆς ροῆς τῶν
κυμάτων. Εἰς τὴν παραλίαν αὐτὴν ἤρχισεν ἡ σειρά τῶν δυστυχημάτων
τὰ ὅποια ἐμῆλλεν ἡ ἐκστρατεία ν' ἀπαντήσῃ. Εἶχεν ἤδη ἀνακαλυφθῆ μι-
κρός τις κόλπος ὁ λεγόμενος τῶν Γάλλων (le port des Français) ἐπικληθεὶς,
ὅστις ἦτον μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀγνωστος, καὶ δὲν ἔμεινε πλέον εἰμὴ
ὀλίγαι τινὲς βολίδες μετρημάτων νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης.
Τρεῖς λέμβοι εἶχον σταλῆ διὰ νὰ ἀποπερατώσωσι τὴν ἐργασίαν ταύτην.

Ἀλλὰ φθάσαι εἰς τὴν στενωπὸν καθ' ἣν στιγμὴν τῆς θαλάσσης ἡ παλίρροια ἦτον εἰς ὕλην αὐτῆς τὴν δύναμιν, παρεσύρθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπὶ τῶν παραθαλασσίων ῥιπτομένων μεγάλων κυμάτων, ἅτινα ἐβύθισαν δύο ἐξ' αὐτῶν. Οὕτως ἀπολέσθησαν εἰκοσιέν ἄτομα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔξ' ἄξιωματικοί. Ἡ θλίβερά αὕτη καταστροφή ἐπροξένησε τὴν ζωηροτέραν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Λαπερούσιον. « Δὲν φοβοῦμαι νὰ εἶπω, λέγει εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς θαλασσοπορίας του, ὅτι ἡ θλίψις μου συνωδέσθη ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μὲ τὰ δάκρυά μου, καὶ ὅτι ὁ χρόνος δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν καταπραύνη ».

Ἐπὶ τῆς παραλίας αὐτῆς τῆς Ἀμερικῆς ὁ Λαπερούσιος δὲν ἐδυνήθη ἄλλο τι νὰ κατορθώσῃ εἰμὴ νὰ προσδιορίσῃ μόνον τὴν τοποθεσίαν μεμονομένων τινων μερῶν, ἀπήντησε τὰς αὐτὰς ὡς ὁ πλοίαρχος Κὼκ δυσκολίας, ἄλλως τε δὲν ἠδύνατο ἐκεῖ νὰ θατρίψῃ εἰμὴ ἐξ' ἰσχυρῶν. Ἡ περὶ τὰ μέρη ταῦτα ἔρευνα ἐπανελήθη ἕκτοτε παρὰ τοῦ θαλασσοπόρου Βανκούβερ Vancouver, ὅστις μόλις μετὰ τριῶν ἐτῶν ἐπιμόνουσ' ἐργασίας κατώρθωσε νὰ φέρῃ αὐτὴν εἰς πέρας.

Τὰ σημαντικώτερα τῆς θαλασσοπορίας τοῦ Λαπερουσίου ἀποτελέσματα, ἅτινα ἐπλούτισαν τὴν γεωγραφίαν εἶναι αἱ κατὰ τὰς παραλίας τῆς Ταρταρίας καὶ τῶν παρακειμένων νήσων ἀνακαλύψεις του. Ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Ἀμερικῆς μετέβη ὁ Λαπερούσιος εἰς τὰ μέρη ταῦτα ἀφοῦ καθ' ὁδὸν ἀνεκάλυψε πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῶν νήσων Σανδουῆχ μεμονομένον τινα θράχον τὸν ὁποῖον ἐκάλει νήσον Νέκερ (Necker) καὶ μίαν μακροτάτην σειρὰν σκοπέλων. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκοπέλων αὐτῶν ἐκινδύνευσε ν' ἀπολεσθῇ ἐν καιρῷ νυκτός, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον διὰ τῆς ἐπιδεξιότητός του. ἤρχισε τὰς ἐργασίας του ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Ἀσίας, τῆς ὁποίας τὸ πλεῖστον μέρος ἦτον ἀκίμη πάντῃ ἄγνωστον. Ὁ πορθμὸς, ὅστις φέρων τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀνακαλεῖ τὴν ἐκ τῶν θαλασσῶν ἐκείνων διάβασίν του, ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ μεταβῇ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς Καμτσάτκα (Kamtsiatka) ἐκεῖ ἔλαβον οἱ δυστυχεῖς θαλασσοπόροι εἰδήσεις ἐκ τῆς Γαλλίας, καὶ μεταξὺ τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων εὐρέθη ἐν δι' οὗ ἐπροβιβάζετο ὁ Λαπερούσιος εἰς τὸν βαθμὸν μοιράρχου.

Ἐκεῖθεν ἀνεχώρησε τὴν 29 Σεπτεμβρίου καὶ διευθύνθη πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος, διελθὼν ἐκ τῶν νήσων τῶν θαλασσοπόρων καὶ τῶν *gl'lor* (iles des navigateurs et des amis). Εἰς μίαν τῶν νήσων αὐτῶν καλουμένην Μάουναν (Maouna) ὑπέφερε δευτέραν καταστροφήν, ἐπίσης θλιβεράν ὡς ἡ ἐν τῷ κόλπῳ τῶν Γάλλων. Ὁ Δελάνγλης (Delangle) ἰδιαιτέρος αὐτοῦ φίλος

πλοίαρχος δικρότου καὶ διοικῶν τὴν Ἀστρολάβην ἐπιβάς εἰς τινα κανονοφόρον καὶ εἰσελθὼν μετ' ἄλλων λέμβων εἰς μικρότατον τινὲ κόλπον περικυκλωμένον ὄντα ἐξ' ὑφάλων, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ λάβῃ ὕδωρ, εὐρέθη αἰφνης ἐπὶ ξηρᾶς πρὸς τὸ χαμηλὸν τῆς παλίρροίας μέρος. Θελήσαντες τότε νὰ τὸν γυμνώσωσιν οἱ ἄγριοι περιεκύκλωσαν αὐτὸν ἐκ τοῦ πολλὰ πλησίον. Ἀλλ' ἐνῶ ἠλπίζε νὰ κρατήσῃ τὴν ὀρμὴν αὐτῶν ἄνευ χύσεως αἵματος, ἐκρημίσθη αἰφνης παρὰ σωροῦ τινὸς λίθων, καὶ πολλαὶ ἑκατοσταὶ ἀνθρώπων ἔπεσαν συγχρόνως ἐπ' αὐτοῦ καὶ τῶν συντρόφων του. Ὁ Δελάνγλης ἐφρονεῖτο παρὰ τῶν ἀγρίων τούτων μετὰ ἑνδεκα ἐτέρων ἐκ τῆς συνωδίας του, οἱ δὲ λοιποὶ διεσώθησαν κολυμβῶντες εἰς τὰς λέμβους αἵτινες εὐρίσκοντο εἰσέτι ἐπὶ τοῦ πελάγους, τὸ πλεῖστον αὐτῶν μέρος φέροντες πληγὰς βαρείας.

Ἐπισκευθεῖσαι καὶ τινες ἐτέρας νήσους αἱ δύο φρεγάται ἔφθασαν ἐν Βοτανύβεῦ (Botanybay) τὴν 16 Ἰανουαρίου 1783· ἐκ τοῦ μέρους αὐτοῦ εἶναι χρονολογημένη ἡ τελευταία ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ὁ Λαπερούσιος ἔγραψεν εἰς τὸν ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργόν (τὴν 7 Φεβρουαρίου). Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης νεκρικὸν κάλυμα ἐβρίσθη ἐπὶ τῆς εἰμαρμένης ὄλων ἐκείνων ἐξ' ὧν συνετίθετο ἡ ἐκστρατεία. Ἐμελλόν νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν νῆσον τῆς Γαλλίας (île de France) πρὸς τὰ τέλη τῶν 1788. Ἀλλὰ δύο ἔτη παρηλθόν ἕκτοτε χωρὶς νὰ φανῶσι παντελῶς ἀκόμη. Τότε ἡ περὶ τῆς τύχης τοῦ Λαπερουσίου περιέργεια ἤρχισε νὰ γίνεταί ἐπαισιωχτὴ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ταρχῶν τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Ἡ ἐν Παρισίοις ἐταιρεία τῆς φυσικῆς ἱστορίας ὕψωσε τὴν φωνὴν ἐνώπιον τῆς ἐθνοσυνελεύσεως καὶ ὁ Λουδοβίκος δέκατος ἕκτος παρεκάλει νὰ διατάξῃ τὸν ὀπλισμὸν δύο πλοίων διὰ νὰ ὑπάγωσιν πρὸς ἀναζήτησιν τῶν θαλασσοπόρων 'Ο Δεντρεκάστιος (Dentrecasteaux), ὅστις ἐπεφορτίσθη τὰ τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν ἔλαβεν ἐνταυτῷ ὀδηγίαν νὰ τελειοποιήσῃ τὰ ἔργα τοῦ Λαπερουσίου. Τὸ δεύτερον τῆς ἀποστολῆς του μέρος ἐπληρώθη ἐπιτυχῶς διὰ τῶν μετ' αὐτοῦ ἐπιβιβασθέντων εἰς τὰ πλοῖα μηχανικῶν καὶ ἄλλων σοφῶν. Ἀλλ' ὁ πρῶτιστος σκοπὸς τῆς ἐκστρατείας δὲν ἐπέτυχε διόλου. Τίποτε δὲν ἀνακαλύθη περὶ τοῦ Λαπερουσίου καὶ τῶν συντρόφων αὐτοῦ. Καὶ ἡ σύζυγος του ἀποθανοῦσα κατὰ τὰ 1809 καθὼς καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν δυστυχιῶν θαλασσοπόρων ἔμειναν εἰς τὴν ἀνῆσυχον καὶ θλιβεράν ἀβεβαιότητα, εὐρίσκόμεναι ἀενάως μεταξὺ ἐλπίδων νέων καὶ ἀπελπισιῶν τοσοῦτον μᾶλλον σκληρῶν, καθόσον ποτὲ ἀρκετὰ ὀριστικαὶ δὲν ἦσαν ὥστε νὰ δυνηθῶσι νὰ καταστρέψωσι διὰ μιᾶς πᾶσαν ἐλπίδα.

Κατά τὰ 1827 ἀνεκαλύφθη τέλος πάντων παρά τινος πλοιάρχου Ἀγγιλου Διλλόν (Dillon) καλουμένου εἰς μίαν τῶν νήσων Βανικίρων (Vanikiro) ὁ τόπος ὅπου συνέβη τὸ ναυάγιον τοῦ Λαπερουσίου. Ὁ τόπος αὐτὸς ἐπετεκέρθη ἐκ νέου κατὰ τὰ 1828 παρά τοῦ Κ. Δουμὸν Δουρβίλου (Dumont Durville) ὅστις ὑψώσεν ἐπὶ τοῦ ἀκροθαλασσίου ἐν μνημεῖον πρὸς μνήμην τῶν δυστυχῶν συμπατριωτῶν του, καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τῆς θάλασσης πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα ἐναποτεθέντα ἐπομένως εἰς τὸ ἐν Παρισίους ναυτικὸν μουσεῖον.

(10)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ὁ Κ. Magnencourt μέλος τοῦ βουλευτηρίου τῆς Γαλλίας πρόσφερεν ὡς ἀξιολόγον καὶ περιεργὸν δῶρον εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Besançon ἔκτυπον ἀπὸ γύψου τῆς ζωοφόρου τοῦ ἡμετέρου Παρθενῶνος.

Ἐκ τούτου βλέπομεν πόσον οἱ φιλόκαλοι ξένοι τιμῶσι τῆς Ἑλληνικῆς εὐφυΐας τὰ θαυμάσια ἀριστουργήματα.

— Ἐφευρέθη ἐσχάτως εἰς τὴν Γαλλίαν θέριστρον εἴτε θεριστικὴ μηχανή, τὸ ὅποιον συντέμνει πολὺ τὴν ἐργασίαν καὶ ὀλιγοστεύει τοὺς κόπους τοῦ θερίσματος. Σύγκεται δὲ ἀπὸ δύο δρεπάνια, 7 ὡς 8 κομμάτια ξύλου, ὀλίγα τινα ἡμικύκλια καὶ δύο περίπου πήγεις πανίου. Τὰ στάχυα κόπτονται διὰ τῆς κινήσεως τῶν δρεπανίων εἰς διάστημα τούλαχιστον τεσσάρων ποδῶν πλάτους, καὶ καθ' ὅσον θέλει ὁ θεριστὴς ὕψος, χωρὶς νὰ τινάσσῃσι τοὺς κόκκους τοῦ σίτου ἢ ἄλλου ὀποιουδήποτε δημητριακοῦ κερποῦ, ἐπισωρεῖνται κατὰ γῆς ἐκ διαλειμμάτων καὶ σχηματίζονται αὐτομάτως, τρόπον τινα, εἰς δράγματα εἴτε χειρόβολα.

Ὁ θεριστὴς, ὅστις δὲν ἔχει χρειάν μεγάλης δυνάμεως, ἴσταται ὀρθίος εἰς τὸ κέντρον καὶ κινεῖ δύο λαβὰς εἴτε χειρούλια ἐξ ὧν κινεῖνται τὰ δρεπάνια ὡς βραχίονες ἀνθρώπου, προχωρεῖ δὲ κατ' ὀλίγον εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἔχων σκεπασμένην, ἂν θέλῃ, τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ τὴν προσφυλάξῃ ἀπὸ τοῦ ἡλίου τὸν καύσωνα καὶ ποτὲ δὲν βιάζεται οὔτε κἂν εἰς μίαν στιγμὴν νὰ κύψῃ, ἐν ᾧ συνήθως οἱ ἐργάται θερίζουσι νεύοντες πάντοτε πρὸς τὸ ἔδαφος· ὅθεν ὄχι μόνον εἰς ὄσφυαλγίαν, ἀλλὰ καὶ κεφαλικῆς ἀσθενείας θανατηφόρους περιπίπτουσι.

Σημειωτέον ὅμως ὅτι τὸ θέριστρον δὲν χρησιμεύει εἰς τοὺς ἀνωφερῆς τόπους, οὔτε εἰς τοὺς ἀγροὺς, τῶν ὁποίων τὰ στάχυα ἔρριψε κάτω ῥαχδαία βροχὴ. Πωλεῖται δὲ 15 φράγκα τὸ πολὺ.

Εὐχόμεθα νὰ φιλοτιμηθῶσιν οἱ πλοῦσοι τῆς Ἑλλάδος ἀγρονόμοι καὶ τῆς γεωργικῆς οἱ προστάται καὶ φίλοι διὰ νὰ εισάξωσι θαυμητὸν τοιαύτας ἐκδόλους μηχανὰς εἰς τὸν τόπον, ὅπου πάσχομεν λειψανδρίαν, καὶ αἱ μηχαναὶ ἐδύνατο νὰ ἀναπλήρωσῃσι τοῦ ἀνθρώπου τοὺς βραχίονας.

— Γράφουσιν ἀπὸ Δρέσδαν

Ἐξετάζοντες τὸ χειρόγραφον τῶν ὀμιλιῶν τοῦ Χρυσοστόμου, τὸ ὅποιον ὁ συλλογικὸς σύμβουλος Χριστιανὸς Φριδερίκος Ματθίας ἐκλιροδότησεν εἰς τὴν βασιλικὴν βιβλιοθήκην, εὗρεκακν πέντε ἀνεκδότους μέχρι τοῦδε λόγου τοῦ στωμυλοτάτου τούτου τῆς ἐκκλησίας διδασκάλου. Ἀντίγραφον τῶν διδασκῶν τούτων ἐστάλη εἰς τὸ ἀκαδημαϊκὸν τῆς Λειψίας συμβούλιον, τὸ ὅποιον ἐπεφόρτισε τὸν δόκτορα Βέκερ, θεολόγον ἐνταυτῷ καὶ ἑλληνιστὴν περίφημον, νὰ τὰς ἐκδώσῃ με ἀντίστιγον τὴν λατινικὴν μετάφρασιν.

— Εἴπομεν ἄλλοτε ἱκανὰ περὶ τῶν τεθαμμένων Ἰταλικῶν πόλεων τῆς Πομπηίας καὶ Ἡρακλείας. Μανθάνομεν δὲ ἀπὸ τινος ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως διέταξεν ἐκεῖ μεγάλας καὶ ἐπιμελεῖς ἀνασκαφὰς ὅθεν μεταξὺ τῶν ἄλλων εὗρέθησαν πρὸ ὀλίγου τέσσαρες κίονες (κολῶναι) ὠραιστάτου μοσαϊκοῦ, ἔχοντες 42 ποδῶν ὕψος ὡς ἔγγιστα.

— Εἰς ἐπαρχίαν τινὰ τῆς Ἀγγλίας λεγομένην Flintzhi μεταλλεύοντες μόλυβδον εἰς βαθὺ χάσμα οἱ ἐργάται ἤκουσαν ἐξάφνης φοβερὸν βέουματος ὑπογείου κελάρυσμα· πλησιάζαντες δὲ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνον, ὅθεν μάλιστα ἐφαίνετο ἐρχόμενος ὁ ἦχος, ἀνοιξαν τρύπαν καὶ ἐκείθεν εἶδον ποταμὸν ὀλόκληρον βιαίως φερόμενον. Ἐκτεινόντες δὲ τὰς παρατηρήσεις ἔσκαψαν παραιτέρω, καὶ ἐμβήκαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς ἀχανῆ σπήλαια κείμενα ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ ὑπογείου τούτου ποταμοῦ καὶ σκεπασμένα πανταχῶθεν με ἀλάεαστρον καὶ λαμπροτάτους σταλακτίτας, κελῶς εἰς τὸ περίφημον τῆς Ἑλληνικῆς νήσου Ἀντιπάρου (Ἠλιάρου) σπήλαιον.

— Τὸ Phormium tenax ἢ λίνον τῆς νέας Ζελλανδίας, καλλιεργούμενον ἀπὸ τινος εἰς τὴν Γαλλικὴν πόλιν Τουλὸν καὶ ἄλλου δὲν θέλει θραδύνειν νὰ ἰσοτιμηθῇ με τὸ καννάβιον, μάλιστα διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν σχοινίων καὶ ἀδρῶν πανίων. Ἐπειδὴ ἔχει δύναμιν πρὸς τὸ καννάβιον ὡς τὸ 23 πρὸς τὸ 16. Ἐργαστήριον (τὸ κακῶς λεγόμενον ἐργοστάσιον) πανίων συστημένον εἰς τὸν νομὸν τοῦ Somme μεταχειρίζεται καθ' ἡμέραν 1000 ὡς 1200 λίτρας τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ τούτου, τὰ ὅποια μεταφέρει κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν νέαν Ζελλανδίαν. Εὐδοκιμεῖ δὲ μάλιστα αὐτὸ εἰς τοὺς ἀρμύδιεις τόπους.

— Αναγινώσκωμεν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ἐφημερίδα τὸ *Aθηναίον* τὰ ἀκόλουθα. « Ὁ Κ. Zincke ἐγνωστοποίησεν εἰς τὴν ἔταιρείαν τῶν πρακτικῶν ἐπιστημῶν τοῦ Λονδίνου ὅτι αἱ ἴνες τῶν φύλλων τῶν ῥητινωδῶν δένδρων χορησιμεύουσι θαυμασία εἰς τὴν ὑφαντουργίαν ἔφερε μάλιστα εἰς τὸ μέσον παραδείγματα ὑφασμάτων λευκῶν καὶ βαπτῶν κατασκευασμένων ἀπὸ τὰς ἴνας ταύτας.

— Πολλάκις παρατηρήθη ὅτι τινὰ φυτὰ φωτοβολοῦσι ἐνίοτε τὴν νύκτα οἷον τὸ *tropaeolum* τροπαίολον, ἡ *calendula* χρυσάνθεμον, τὸ βολβοφόρον κρίνον, *tagetes*, τὸ φωσφορικὸν εὐφόβιον, τὸ ῥιζόμορφον κτλ. ὅθεν ἡ Ὁλλανδικὴ τῶν ἐπιστημῶν ἔταιρεία διαμένουσα εἰς Harlem ἐζήτησε κατὰ τίνας περιστάσεις ὁ φωσφορισμὸς οὗτος συμβαίνει καὶ ποίαν ἔχει κυρίως αἰτίαν.

Ἡ αὐτὴ ἔταιρεία πρότεινεν ὡς ὑποκείμενον θραβείου τὰ ἀκόλουθα ζητήματα·

1. Ἐκθεσις μὲ εἰκόνας τῶν μεταμορφώσεων, τὰς ὁποίας πάσχουσι πεντήκοντα τοῦλάχισον εἶδη κολεοπτέρων ἐντόμων (*). 2. Μεθοδικὴ διαίρεσις τῶν κολεοπτέρων τούτων ἐντόμων ἔχουσα βάσιν τὴν μεταμόρφωσιν καὶ τὴν φύσιν τῶν ἐντομοσκωλήκων καὶ χρυσαλίδων. 3. Διδασκαλία περὶ τῆς ἐξολοθρευσεως τῶν θλαπτικῶν ἐντόμων. 4. Ἱστορία τῶν διαβατικῶν ἰχθύων. 5. Ἀπέδειξεν ἄρα γε ἱκανῶς ἡ πείρα ὅτι ἡ κυκλοειδὴς ἐντομὴ τοῦ κορμουῦ τῶν δένδρων αὐξάνει τὴν καρποφορίαν; Δοθέντος ὅτι τοῦτο ἀληθεύει, ποία ὑπάρχει ἡ φυσικὴ αἰτία; (3)

(α) Θέλομεν εἰπεῖ ἴσω; ἄλλο εἰς πόσας τάξεις διαιροῦνται τὰ ἔντομα.

ΕΚ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ.

